

Hồi 1

Tương Kế Tụ Kế

Hồng Phát Quái Nhân chậm rãi kể câu chuyện cũ:

- Từ rất lâu trước, khi Hồi giáo mới truyền vào Trung Nguyên, tổ tiên của La Hải là một gia đình rất sùng tín của Hồi giáo giữ chức giáo trưởng ở chùa Thanh Chân ra sức truyền đạo mới. Tất nhiên, ở buổi đầu, để có được số tín đồ đông đảo mau chóng Hồi giáo phải dùng đến vũ lực cho nên lúc ấy có câu: "nhất thủ Khả Lan kinh, nhất thủ chấp kiếm" (một tay cầm kinh Coran, còn một tay cầm kiếm) loan truyền trong giáo đồ. Lúc ấy có một người coi Hồi giáo là quốc giáo của mình là quốc vương Ba Tư, người có tặng cho giáo đồ Trung Nguyên mười hai bộ kinh Khả Lan, phân chia cho mười hai giáo trưởng.

Trong mười hai bộ kinh Khả Lan này có một bộ chép lẫn cả võ kinh vào trong ấy nhưng phải biết phương pháp đọc mới phát hiện được võ công bí kíp ấy.

Quốc vương Ba Tư khi trao bí kíp võ công vào Trung thổ có dặn dò sứ giả phải tuyển chọn một người trong số mười hai giáo trưởng xứng đáng để truyền thụ thượng thừa võ công Ba Tư. Sứ giả đã tuyển chọn đúng tổ tiên La Hải nhưng không hiểu sao ông tổ La Hải chưa kịp phát hiện bí kíp võ công thì đã chết.

Sau đó chiến tranh liên miên ở Ba Tư, do đó Hồi giáo ở Trung Nguyên qua thời gian dài đứt đoạn không còn liên hệ gì với Hồi giáo ở Ba Tư nữa. Thời gian qua đi, đừng nói bí kíp võ công dĩ nhiên không ai biết tới mà đến chuyện Ba Tư chuyển kinh bộ vào Trung thổ lâu ngày chầy tháng cũng chẳng ai còn nhớ. Gia đình La Hải những đời sau bất quá cũng chỉ biết đó là bộ kinh Khả Lan bằng chữ Ba Tư. Họ tuy không biết chữ Ba Tư nhưng rất trân quý bộ kinh này.

Khi Đê Ma Đạt Đa vào từ Ba Tư biết sự việc này bèn đến Hồi Cương, không biết do đâu mà biết được nhà La Hải đang giữ kinh, tiếc rằng ông không tìm gặp được thân phụ của La Hải, kể xảy ra cuộc tử thí võ công với Đường Hiểu Lan trên đỉnh Chu Mục Lãng Ma và chết.

Đê Ma Đạt Đa chết rồi chỉ còn một người duy nhất biết được bí mật trong nhà La Hải đó là tên đệ tử của Đê Ma Đạt Đa nhưng bản lãnh tên đệ tử này còn non nớt quá, không

dám ra tay cứ chần chừ tìm cơ hội đoạt kinh lần nữa. Đến nay y đã trên tuổi sáu mươi ước nguyện vẫn chưa thành.

Ta may mắn có cơ duyên được y coi là bằng hữu. Y rời bỏ quê hương tới đây tứ cố vô thân không ai thềm gần gũi y, thấy ta rất thân thiết thành thật nên năm vừa rồi y mới tiết lộ cho ta biết nơi cất bí kíp võ công ấy và hứa nếu ta tìm cách chiếm đoạt được, y sẽ giúp ta dịch thành Hán văn để ta với y cùng học.

Ân Kiểm Thanh vui mừng:

- Chúc mừng sư phụ, nếu lão nhân gia mà học được võ công bí kíp Ba Tư, cộng thêm nội công bí kíp của Trương Đan Phong thì dù có Đường Hiểu Lan tái thế, Kim Thế Di phục sinh, danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất cao thủ" vẫn về tay sư phụ.

Hồng Phát Quái Nhân được đệ tử nịnh thích chí cười ha hả:

- Con chúc mừng ta, ta cũng chúc mừng con nữa.

Ân Kiểm Thanh giả vờ không hiểu, cố tình hỏi lại

- Con có gì đáng mừng?

Quái nhân tóc đỏ cười híp mắt:

- Ta có một đồ đệ duy nhất là con, ta học được tuyệt nghệ võ công gì mà chẳng truyền cho con? Đương nhiên con cũng sẽ thành thiên hạ đệ nhất cao thủ. Chỉ cần mười năm nữa con sẽ thay thế ta trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ.

Ân Kiểm Thanh vội vàng quỳ phục xuống:

- Đa tạ sư phụ tài bồi!

Quái nhân tóc đỏ đỡ học trò lên;

- Chớ lạy tạ vội, ta còn đang có mối lo phiền đây. Bí kíp võ công của La Hải còn chưa biết y giấu nơi nào làm sao ra tay cướp đoạt được? Suy đi tính lại chỉ còn một cách tốt nhất là ta dùng mưu trí để chiếm đoạt, việc này lại phải nhờ đến tay con.

Ân Kiểm Thanh đáp liền:

- Xin sư phụ cứ dạy, việc này là việc chung của sư đồ chúng ta. Họa phúc cùng hưởng, đồ nhi xin tận tâm tận lực. Xin hỏi sư phụ mưu trí ấy có phải là con chỉ cần lấy La Man Na làm vợ đương nhiên bí kíp võ công sẽ rơi vào tay con?

Quái nhân tóc đỏ mỉm cười:

- Như vậy là con đã hiểu rõ sự việc rồi. Lấy La Man Na làm vợ con sẽ có ba điều lợi lớn: một là rất có hy vọng con sẽ trở thành quốc vương đất Hồi Cương, hai là phát hiện được các mỏ châu ngọc ở vùng này, ba là chiếm đoạt được võ công bí kíp. Chỉ cần ba điều lợi này, cho dù có bị nguy hiểm đến đâu trong vài ngày không quá xứng đáng sao?

Ân Kiếm Thanh vội vàng nói:

- Vâng vâng, vậy lão nhân gia hãy đi tìm cách giết chết tên Tang Đạt Nhi. Con sẽ đợi sư phụ ở đây vài ngày, chỉ e... sợ rằng...

- Cái gì vậy, e sợ gì?

Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con vừa nhớ đến một việc, bí kíp võ công kia rất không nên để cho tên đồ đệ Đề Ma Đạt Đa cùng hưởng.

Quái nhân mỉm cười:

- Con thật xứng đáng là học trò của ta, ta cũng đã nghĩ đến chuyện ấy rồi. Nhưng không có y lấy ai dịch ra Hán văn cho chúng ta? Giờ đây y đã lớn tuổi, dịch xong bản văn bản văn bí kíp này chắc y sẽ kiệt lực mà chết. Nếu y chưa chết, ta cũng có cách làm cho y không còn thở nữa.

Hai thầy trò cùng nhìn nhau mỉm cười đắc ý. Không thấy Mạnh Hoa cựa quậy gì cả, quái nhân tóc đỏ hạ giọng:

- Hay lắm! Có thầy này thì có trò đó! Con nên nhớ: hễ trời sáng thì tên tiểu tử này tỉnh dậy, con liệu mà đối phó với y.

Mạnh Hoa giả vờ trong cơn hôn mê hơi cựa mình, trong bụng cười thầm: "Hãy chờ đến sáng mai xem bọn mi còn lừa bịp ta gì nữa? Hừ, ta sẽ cùng các người đóng một vở kịch chơi".

Chàng âm thầm vận động huyền công, đem chân khí ngưng tụ nơi các huyết đạo, cứ như thế không biết bao lâu, chỉ thấy nơi huyết đan dần ấm hẳn lên, khí lực từ từ khôi phục, những cảm giác đau đớn cũng vơi bớt nhiều, có thể miễn cưỡng chịu được. Chàng biết với sức lực hiện nay một người không biết chút gì võ công chưa chắc chàng đã đánh thắng được, huống hồ là với Ân Kiếm Thanh?

"Phải nhẫn nại, cố gắng nhẫn nại, không được để cho y biết ta đã biết được những bí mật của y."

Chàng luôn tâm niệm như thế

Chàng không dám động đậy, cũng không dám mở mắt nhìn lúc thầy trò Ân Kiếm Thanh đang chia tay nhau.

Trong màn đêm tối mò chỉ nghe tiếng bước chân của Ân Kiếm Thanh đi qua đi lại, hiển nhiên là y cũng nôn nóng chờ chàng tỉnh lại.

Rất may, Ân Kiếm Thanh không phải đợi lâu lắm. Phương Đông vừa có mấy ánh sáng le lói chiếu đến, y lẩm bẩm vì chờ đợi nóng ruột quá: "Trời mau sáng đi, sao tên tiểu tử này mãi không tỉnh dậy vậy? Ối, chỉ sợ nó bị trúng Lôi Thần Chưởng nặng nề hơn sư phụ ta tưởng nhiều".

Lại qua một lúc chờ đợi, Ân Kiếm Thanh tự nói một mình:

- Ta bề gì cũng danh giá là một "tiểu vương gia", cam tâm với tên yêu quái đó làm sư phụ thật là hổ thẹn. Âu Dương Xung ơi là Âu Dương Xung, ta vì tham ba điều lợi lộc nên đành gọi ngươi bằng sư phụ, còn ngươi thu ta làm đồ đệ chắc cũng không phải do lòng tốt gì. Ha ha, tương lai ai lợi hại hơn ai rồi sẽ biết!

Lúc đó Mạnh Hoa mới biết quái nhân tóc đỏ tên là Âu Dương Xung, chàng nghĩ thầm: "Té ra thầy trò này chẳng ưa gì nhau, có thầy đó ắt có trò đó, chẳng nên lấy làm lạ."

Trời đã bắt đầu sáng thật sự, chàng hơi chuyển người, mở to hai mắt. Ân Kiếm Thanh thấy chàng đã tỉnh vội reo lên rất ân cần:

- A! Mạnh huynh, huynh đã tỉnh rồi ư? Huynh thấy trong người thế nào?

Màn kịch đã bắt đầu, chàng giả vờ không chịu nổi vẻ ân cần của y, gạt đi:

- Hãy đi đi!

Lời nói rất thống oán như thật vì hôm qua chính y đã hai lần tìm cách ám hại chàng. Ân Kiếm Thanh cũng nhập vai kịch, y sụt sùi lấy tay quệt nước mắt như sắp sửa khóc. Chàng giận dữ:

- Sao ngươi chưa chết đi cho rồi! Còn bày trò mèo khóc chuột nữa ư?

Ân Kiếm Thanh giọng giả rất chân thành:

- Mạnh huynh, ta thật đáng chết vì không xứng đáng với Mạnh huynh. Nhưng ta vì chút hiếu lầm mà nỡ hại huynh, huynh có bằng lòng nghe ta giảng giải không?

- Ngươi đã hai lần ám toán ta, còn gì để phân giải nữa? Hừ, còn tên sư phụ ác độc của ngươi đâu? Ngươi không nhẫn tâm giết ta chết thì nhờ tên sư phụ của ngươi giết ta đi!

Chàng cố làm ra vẻ rất phần khích giận dỗi nhưng trong giọng nói đã có phần hòa hoãn.

Ân Kiếm Thanh mừng thầm trong bụng: “Tên tiểu tử này thật trung hậu đến độ ngu dốt, y tưởng ta không nỡ nhẫn tâm giết y? Hừ, lừa gạt một tên ngu dốt thế này có lẽ dễ dàng hơn ta tưởng tượng”.

Y làm ra vẻ rất khổ sở nói:

- Mạnh huynh nói không sai chút nào. Tên sư phụ ấy của ta là một yêu nhân rất độc ác, ta còn hận oán hẳn hơn là huynh nữa.

Mạnh Hoa cười nhạt:

- Người hận oán hẳn? Thế sao còn nhận hẳn làm thầy?

Ân Kiếm Thanh vội vàng đáp:

- Ta đâu có cam tâm bán hẳn làm thầy! Hẳn cưỡng bức ta làm đồ đệ đó chứ! Súc ta đâu có bằng hẳn, không nghe lời hẳn giết ta thì sao. Ta ở thế chẳng đành đành đành nhận để bảo toàn mạng sống.

- Nói như vậy việc người ám toán ta cũng là do hẳn cưỡng bức?

Chính Ân Kiếm Thanh cũng định nói như thế nhưng không ngờ Mạnh Hoa lại mở lời trước, y vô cùng mừng rỡ:

- Đúng vậy, tính mạng của ta ở trong tay hẳn, không nghe lời hẳn sao được? Nhưng ta có điều này muốn nói với huynh.

Mạnh Hoa giả vờ như nửa tin nửa ngờ cười nhạt hỏi:

- Nói điều gì?

- Hẳn nói với ta nếu không nghe mệnh lệnh hẳn ám toán để bắt giữ Mạnh huynh, hẳn sẽ giết chết cả huynh và ta. Ta định tương kế tựu kế như thế này, huynh đã biết sự lợi hại của Lôi Thân Chuông ghê gớm đến thế nào, huynh chưa thể là đối thủ được đâu. Chi bằng chúng ta giả vờ tùy thuận hẳn, trước là bảo toàn tính mạng, sau sẽ tìm cách đối phó. Mạnh huynh, xin huynh hãy tin ta, ta biết trước đây vì chúng ta hiểu lầm lẫn nhau nên xảy ra nhiều việc đáng tiếc, lần này ta thề không thành thật với huynh thì huynh cứ đánh chết ta đi.

Mạnh Hoa giả vờ suy nghĩ tính toán, không trả lời ngay. Ân Kiếm Thanh càng tưởng thực, cố dùng hoa ngôn xảo ngữ thuyết phục. Một lúc sau, Mạnh Hoa mới giả vờ tin theo lời y:

- Được lắm, cứ theo lời người nói thì người muốn ta phải làm gì bây giờ?

Ân Kiểm Thanh hấp tấp:

- Tên yêu nhân này rất muốn được huynh trao cho nội công và kiếm pháp của Trương Đan Phong. Huynh đã thụ thương bởi Lôi Thần Chuông, trừ hấn ra không ai có thuốc giải. Mạnh huynh, xin tha thứ cho tôi phải nói thật, trong vòng bảy ngày nếu không có thuốc giải huynh sẽ chết liền!

Thế là mục đích của bọn thầy trò đã được Ân Kiểm Thanh nói rõ, chàng không hề đáp ngay, cứ chần chừ càng khiến cho y thêm nóng ruột, một lúc lâu chàng làm ra vẻ cự tuyệt:

- Ta thà chịu chết chứ đời nào mang bí kíp thượng thừa cho bọn ác nghiệt? Hấn tưởng chiếm được nội công, kiếm pháp của Trương Đan Phong là dễ lắm ư? Hấn chỉ nằm mộng!

Xét về bản chất con người, Mạnh Hoa vừa nói mấy lời thật đúng với tính cách của chàng, làm sao Ân Kiểm Thanh nghi ngờ gì được? Y ngửa mặt lên trời cười ba tiếng ha ha ha.

Mạnh Hoa cười:

- Người cười cái gì?

- Ta cười người thành thật quá đáng, đây là chúng ta lừa hấn chứ có phải trao cho hấn bí kíp thật đâu nào?

- Làm sao lừa hấn? Ta vẫn còn đầu vầng mắt mờ, lỗ vụng một điểm nhỏ hấn cũng sẽ biết!

Ân Kiểm Thanh hạ giọng, vẻ mặt y láu lỉnh vui vẻ đặc biệt:

- Ta đã có diệu kế, huynh khỏi cần lo, Mạnh đại ca, huynh chỉ việc đọc cho ta yếu quyết nội công và kiếm pháp của Trương Đan Phong giấu ở trong Thạch Lâm là được, mọi chuyện sau đó để ta lừa hấn cho!

Mạnh Hoa do dự một lúc mới hỏi:

- Đọc cho người nghe?

Ân Kiểm Thanh ra vẻ mười phần thành khẩn:

- Mạnh đại ca, không tin ở ta sao?

Chàng thở dài:

- Nếu người không lừa ta, ta sẽ đọc cho người nghe nhưng ta quyết không đem bí kíp cho hấn.

Ân Kiếm Thanh vốn vã:

- Ta hận thù tên yêu sư ấy hơn ai hết, bây giờ chúng ta cùng một phe để chống đối lại hắn, ta lừa dối đại ca sao được?

Mạnh Hoa gật đầu:

- Trương Đan Phong và nhà họ Ân xưa kia có ân nghĩa với nhau, nói thật trước đây ta cũng định đem các bí kíp nội công và kiếm pháp tặng cho người. Được, trước tiên ta sẽ đọc Huyền Công Yếu Quyết cho người nghe.

Chàng nói câu ấy là hoàn toàn thật thà vì chính chàng cũng định đem cho Ân Kiếm Thanh và Lãnh Băng Nhi các bí kíp ấy, nhưng sau rồi thấy tâm thuật của Ân Kiếm Thanh bất chính chàng mới bôi xóa tất cả đồ hình trong thạch động.

Ân Kiếm Thanh mừng rỡ ghé sát vào Mạnh Hoa chuẩn bị nghe chàng đọc. Bỗng nhiên Mạnh Hoa ôm ngực ho mấy tiếng liền không nói ra lời. Ân Kiếm Thanh hiểu rằng dục tốc bất đạt, mình càng nóng ruột càng hỏng việc, vả lại Mạnh Hoa đã bằng lòng, mình cũng nên biểu lộ sự quan tâm:

- Mạnh đại ca làm sao thế? Hãy uống chút nước đã.

Ân Kiếm Thanh sốt sắng đi tìm nước ân cần mang đến cho chàng rồi ân cần tiết lộ:

- Ta có nghe tên yêu sư nói qua, hễ người bị trúng Lôi Thần Chưởng một ngày bị đau đốn ba lần sáng, trưa và chiều. Cứ lần sau cơn đau đốn dữ dội hơn lần trước cho đến khi được uống thuốc giải độc mới yên. Hay là huynh bị Lôi Thần Chưởng phát tác, bắt đầu đau đốn rồi?

Mạnh Hoa rên rĩ:

- Ôi! Mỗi ngày đau đốn đến ba lần làm sao chịu nổi, thà chết còn hơn.

Ân Kiếm Thanh vội xoa tay:

- Đứng, đứng, hãy cố chịu một chút đọc cho ta nghe vài trang Huyền Công Yếu Quyết ta sẽ đưa thuốc giải độc cho.

Chàng đáp:

- Ta đâu có mang Huyền Công Yếu Quyết theo bên mình?

- Ta biết, chỉ cần huynh đọc thuốc cho ta chép ra là được rồi!

Chàng vẫn rên rĩ:

- Ôi... đau đến chết mất... ta... ta...

Toàn thân chàng vật vã trong cơn đau, hai má đỏ bừng, mồ hôi tuôn ra ướt đầm nhỏ xuống từng giọt

Ân Kiểm Thanh muốn đưa thuốc giải cho chàng uống để chàng giảm cơn đau và đọc cho y nghe Huyền Công Yếu Quyết nhưng lại sợ chàng đổi ý nên cố trấn an:

- Mạnh huynh ơi đây là lần đau đớn đầu tiên của ngày đầu tiên. Lần đau này chóng qua lắm chỉ độ một khắc là dịu thôi.

Thực ra từ khi bị trúng Lôi Thần Chương tình trạng của chàng quả có đau đớn thật nhưng sự đau đớn do chàng cố ý tạo nên hơn hẳn sự đau đớn thật. Trong lúc Ân Kiểm Thanh lo lắng về bệnh tình của chàng thì chàng ngấm vận huyền công ngưng tụ chân khí phát ra những tiếng rên rĩ lừa bịp Ân Kiểm Thanh.

Ân Kiểm Thanh vốn được sư phụ trao cho thuốc giải độc cất trong túi nhưng y vẫn phân vân giữa đưa ra và không đưa ra.

Mạnh Hoa ngấm vận nội công, thân mình xuất hạn rồi sắc mặt dần dần hồi phục như cũ, Ân Kiểm Thanh mừng rỡ:

- Thấy chưa ta nói đâu có sai, lần này vừa mới đau đớn xong phải đến giữa trưa mới tiếp cơn đau thứ hai, huynh hãy đọc mau cho ta chép đi.

Mạnh Hoa dùng dằng:

- Nhưng ta đang đói quá, người hãy chịu khó nướng cho ta vài củ khoai rừng ăn đỡ đói vậy.

Ân Kiểm Thanh công nhận đã hơn một ngày chàng chẳng có chút gì vào bụng, bây giờ đói cũng phải, nên vội vàng đi tìm mấy củ khoai còn sót lại, nỏ lửa nướng cho chàng ăn.

Chàng ăn no nê, tinh thần đã sáng khoái, tự cảm thấy có thể cử động như thường được rồi, nhưng chàng cứ giả vờ nằm yên một chỗ để giấu thực lực của mình.

Chàng nhớ có một lần trước đây Kim Bích Y có nói với chàng một câu đại ý: "Gặp người hiền thì mình lấy thành thật mà xử, gặp kẻ dữ ta sợ gì không dùng vũ lực?" Nàng thấy chàng quá thành thực nên có ý cảnh giác chàng, chàng nghĩ bụng: "Thầy trò này đã lừa bịp ta mấy lần, ta đại gì không lợi dụng cơ hội lừa bịp lại họ?"

Đã có chủ ý như vậy chàng bắt đầu đọc Huyền Công Yếu Quyết cho Ân Kiểm Thanh nghe nhưng toàn đọc những lời do chàng bịa ra hoàn toàn hoặc dựa vào yếu quyết thật rồi thêm bớt đảo lộn lung tung nhưng khổ nỗi xưa nay chàng vốn là người chân thực nên trong

khi bịa đặt như vậy cũng không dễ dàng gì, nhiều lúc chàng ấp úng suy nghĩ khá lâu mới bịa được một đoạn cho Ân Kiểm Thanh nghe. Ân Kiểm Thanh thấy chàng đọc một cách khó khăn y càng tin là thực vì y nghĩ chàng không thể nào thuộc lòng được.

Ân Kiểm Thanh say sưa chép theo lời chàng đọc mới được hai trang giấy không ngờ đã gần tới trưa, giờ đầu đón của chàng đã đến. Lần này Mạnh Hoa cảm giác như trong người có hai luồng nóng, lạnh chạy vào lục phủ ngũ tạng, so với lần trước khó chịu hơn bội phần, chàng rống lên một tiếng giả như cực kỳ đau đớn, đương nhiên không thể tiếp tục đọc Huyền Công Yếu Quyết được nữa.

Ân Kiểm Thanh đang chép dở dang chịu không nổi đành nói:

- Huynh cố chịu đau một lát, ta đi tìm thuốc giải liền đây.

Mạnh Hoa lăn lộn trên giường:

- Ta sợ... sợ... yêu nhân...

Tất nhiên chàng giả đau không nói hết câu. Ân Kiểm Thanh vội trấn an:

- Yêu nhân ấy không ở đây đâu, tuy cũng không xa lắm. Hắn ở tại đằng sau núi, đợi một chút ta đi tìm hắn.

Y vừa nói đưa thuốc liền rồi lại nói đợi một chút, nhưng cứ dửng dăng một lúc lâu để kịp sao chép lại một bản Huyền Công Yếu Quyết thứ hai nữa rồi mới nói với Mạnh Hoa:

- Mạnh huynh hãy yên tâm, ta chép hai bản, một bản thật một bản giả, bản giả này ta đưa cho hắn.

Té ra y định lừa cả sư phụ của y, nhưng y không biết bản mà y tưởng là thật cũng là bản giả. Căn cứ vào bản giả ấy, y bịa ra một bản giả nữa, nhưng y bịa rất tài tình linh hoạt chứ không khó khăn như lúc chàng đọc. Trong chốc lát y đã chép xong "bản giả của bản giả" cầm ra đi.

Chàng thấy y đi ra sau núi trong lòng vừa cười thâm vừa lo lắng:

Cười thâm vì y lấy giả làm chân, chắc y dương dương tự đắc là trên đời này chỉ có mình y thông minh còn người ta đều ngu dốt đại dột cả. Lo lắng vì nếu y mang thứ gọi là "thuốc giải độc" về đây chàng chưa biết phải ứng phó ra sao.

Bị trúng thương Lôi Thần Chưởng một ngày sẽ bị đau đớn hành hạ đúng ba lần. Cứ lần sau sự đau đớn lại tăng hơn và kéo dài hơn lần trước do đó khi Ân Kiểm Thanh ra đi, y định ninh chàng sẽ bị dần vật rất lâu. Nhưng Ân Kiểm Thanh tính toán sai cả.

Mạnh Hoa đã được truyền thụ nội công tâm pháp của Trương Đan Phong, chàng ngưng tụ chân khí vận nội công chống lại chất độc nội thương, chỉ nửa thời gian bình thường sự đau đớn đã giảm bớt, tinh thần minh mẫn trở lại. Hiện nay trong gian nhà cỏ chỉ có mình chàng, chàng càng dễ thi triển công phu nội công tự trục xuất nội độc, nhưng Lôi Thần Chuông là một loại độc chuông không ít lợi hại, tuy chàng có thể đẩy lùi đau đớn nhưng giải độc hoàn toàn vẫn không thể được nếu không có thuốc giải của thầy trò Ân Kiếm Thanh. Chàng vì vận dụng nội công quá sức nên dù trong nội tạng đã giảm hẳn đau đớn nhưng sức lực vẫn chưa thể hồi phục như bình thường. Nếu bây giờ gặp địch nhân chàng không cách nào đối đầu nổi.

Ân Kiếm Thanh trở về mau hơn chàng ước định. Y cười tươi:

- Mạnh huynh, huynh thật là may mắn không bị tên yêu nhân ấy nghi ngờ chút nào, Ta vừa đưa Huyền Công Yếu Quyết giả ra là hẳn tin ngay. Hẳn tin luôn cả lời ta lừa hẳn là huynh tình nguyện đem "yếu quyết" tặng cho hẳn, hẳn lại tin ta luôn luôn trung thành với hẳn và vì vậy hẳn đưa liền thuốc giải độc cho ta đây này.

Y đưa ra mấy viên thuốc tròn tròn mà vừa nhìn là chàng đã biết là thuốc giả, chàng vờ uống một viên nhỏ, quả nhiên thấy trong người khác lạ. Chàng vờ cười nhẹ:

- Ân đại ca, đa tạ đại ca đã lao khổ, không biết đến bao giờ ta mới đền đáp được ân nghĩa của đại ca. Ôi ta hãy còn đau quá không tự mình uống hết thuốc được, xin đại ca giúp đỡ ta dậy cho ta xin chén nước!

Chàng vờ gắng gượng ngồi dậy nhưng rồi lại ngã bật ra. Ân Kiếm Thanh tin chàng chưa hết cơn đau đớn nên không ngần ngại cầm một chén nước đến gần đỡ lưng chàng dậy. Khi y vừa cong người xuống, Mạnh Hoa xuất thủ tức khắc, chỉ của chàng đánh vọt trúng ngay vào huyết Hoàn Cơ của y. Y hoàn toàn bị bất ngờ, chỉ kêu lên được một tiếng "ối" rồi ngã vật xuống đất, chén nước trong tay bắn ra vỡ tung tóe.

Chỉ ấy của chàng đánh ra rất mạo hiểm nhưng rất đúng thời cơ. Ân Kiếm Thanh tưởng chàng không đủ sức uống thuốc làm sao tưởng tượng được chàng đột nhiên tung ra một chỉ quá mau lẹ trúng huyết đạo của y?

Mạnh Hoa có thể chưa đủ khí lực để quyết đấu với y, nhưng chỉ đánh một chỉ quyết định thì chàng thừa sức. Ân Kiếm Thanh la ối, ngã lãn ra không động đậy gì nổi chẳng khác gì chàng.

Tuy y không động đậy được nhưng vẫn nói được:

- Mạnh... Mạnh đại ca... làm gì vậy? Ta... hảo tâm... cho đại ca uống thuốc giải, đại ca... đại ca...

Mạnh Hoa đứng phắt dậy cười nhạt:

- Ta làm gì ư? Ta thật đa tạ cái hảo tâm của ngươi. Nhưng thuốc này ta không uống đâu, nhường cho ngươi uống đó.

Chàng sợ sức chàng chưa hồi phục hẳn, dù đánh trúng huyết đạo của Ân Kiểm Thanh nhưng nếu không đủ công lực, không lâu sau y đã có thể tự giải huyết, chàng liền vươn tay dùng thủ pháp rất kinh diệu bóp vào quai hàm bắt y há miệng to ra rồi còn bao nhiêu viên thuốc chàng nhét cả vào miệng y đẩy xuống cổ họng.

Chàng cười lạnh lẽo:

- Ân Kiểm Thanh, ngươi chớ tự coi chỉ có mình ngươi là thông minh còn ai cũng ngu cả. Ta nói thật cho ngươi biết, bao nhiêu lời bàn luận mưu kế của ngươi và tên yêu nhân tóc đỏ kia ta đều đã nghe rõ hết. Ngươi hai lần ám hại ta, ta đều tha thứ, ngươi nghĩ xem người đáng làm người hay không?

Ân Kiểm Thanh hồn phi phách tán, run lấy bầy. Mạnh Hoa trầm giọng:

- Nếu không nhớ tới nhị sư phụ, ta đã giết chết ngươi lâu rồi, chứ đâu để ngươi còn thở để nói nhảm nhí như hiện nay!

Ân Kiểm Thanh trong bụng đã hơi yên tâm vì biết chắc Mạnh Hoa không nỡ giết y, y gian xảo thầm nghĩ: "Chỉ cần ngươi không giết ta để ta chờ sư phụ về là ta có cơ hội trả thù ngay". Y đã quyết tâm chờ sư phụ về rồi tính sau nên không nói lung tung với chàng nữa. Mạnh Hoa tập trung tinh thần vận công khôi phục công phu, thời gian thấm thoát đã gần chiều tối. Chàng vội đi lục thức ăn, kiểm tra lại lương thực còn lại trong nhà, chàng ước tính nếu một mình cũng có thể ăn được trong vòng năm ngày. Chàng mỉm cười nói với Ân Kiểm Thanh:

- Ngươi với sư phụ ngươi ước tình năm ngày sẽ trở về có phải không? Một người bình thường có thể nhịn đói đến bảy ngày vẫn chưa chết, ngươi cố nhịn ăn năm ngày không thể nào chết được đâu. Lương thực còn ít quá, rất tiếc là chỉ đủ cho mình ta dùng thôi.

Người bình thường khi đang bệnh nặng có thể không thèm ăn, nhưng đằng này Ân Kiểm Thanh hoàn toàn không bệnh, y chỉ bị uống loại thuốc giải độc giả khiến không còn khí lực nhưng vẫn không khác gì người thường nghĩa là vẫn có cảm giác đói. Y nằm co ở một góc nhìn Mạnh Hoa xẻ những miếng thịt rừng mà nước miếng ứa ra đầy miệng lên tiếng van cầu chàng:

- Mạnh đại ca, đại ca thương tình cho ta cái gì ăn với.

Mạnh Hoa vốn có lòng nhân từ, cuối cùng cũng cảm động vất cho y mấy củ khoai rùng:

- Tiểu vương gia, sơn hào hải vị người ăn đã nhiều rồi, mấy hôm nay chịu khó ăn khoai rùng vậy.

Y van xin:

- Cho ta thêm miếng thịt nhỏ nữa

Mạnh Hoa ăn xong bữa chiều bụng tự nghĩ thầm: "Với số lượng thực này mà hai người ăn chỉ trong vòng ba ngày là hết nhẵn. Đợi đến mai xem ta có hồi phục được chút khí lực nào sẽ đi tìm thêm chút thực phẩm nào nữa mới được."

Chưa nghĩ hết chàng đã thấy đầu váng mắt mờ, nửa thân lạnh như có tảng băng chảy trong lục phủ, còn nửa thân lại nóng như có lửa đốt trong ngũ tạng, chàng biết đã đến giờ độc chất Lôi Thần Chưởng phát tác. Cũng may lần đầu đón này hình như ngắn hơn lần trước chứ không kéo dài hơn. Chàng mừng rỡ vì biết đó là diệu dụng của nội công tâm pháp của Trương Đan Phong mà hôm nay chàng đã vận dụng. Nhưng còn mấy hôm nữa quái nhân tóc đỏ sẽ trở về, không biết chàng có đủ thời gian phục hồi công lực hay không.

Ngày hôm sau qua một đêm thức trắng vận nội công yếu quyết, chàng có tiến bộ hơn phân nửa, chàng đã có thể tự mình chống chiếc gậy lần mò đi ra sườn núi. Trước khi chàng ra cửa, Ân Kiếm Thanh năn nỉ:

- Mạnh đại ca đi rồi ai cung cấp lương thực cho ta ăn? Không lẽ đại ca nỡ bỏ ta chết đói ở nơi đây?

Chàng lạnh lẽo:

- Sư phụ của người sắp về, ta ở đây chịu chết ư?

Nhưng mùa này tuyết rơi nhiều, chỉ cách có mấy ngày mà sườn núi đã đóng một lớp tuyết dày rất trơn trượt, chàng không thể nào tự mình xuống núi được đành quay trở lại. Chàng đang đi bỗng thấy xa xa dưới chân núi có bóng đen di động. May chàng ở trên cao nhìn xuống nên phát hiện ra bóng đen trước, còn bóng đen ở dưới thấp nên không nhìn thấy chàng. Bóng đen ấy chính là Âu Dương Xung. Mạnh Hoa trong lúc cấp bách không biết làm sao đành vòng ra sau gian nhà cỏ, ở đó có mấy tảng đá rất lớn tạo thành mấy miệng hang tối om. Chàng vừa ẩn thân vào một miệng hang chính là lúc Âu Dương Xung bước vào nhà. Ân Kiếm Thanh vui mừng kêu lên trước tiên:

- Sư phụ, mau mau lại đây cứu con.

- Ủa? Mi làm sao thế? Còn tên tiểu tử đâu?

Kiểm Thanh đỏ mặt:

- Con bị tiểu tử ấy lừa bắt uống thuốc tiêu trâm cả sức lực. Sư phụ hãy lấy thuốc giải độc cho con. Ủa, sư phụ không gặp tên tiểu tử vừa xuống núi sao?

Chợt nghe một tiếng bốp rất lớn, Âu Dương Xung chửi mắng:

- Mi là tên không làm được cái trò gì, đến giữ một thằng đã bị trúng thương mà cũng không xong.

Hình như hấn vừa tát tai Ân Kiếm Thanh một cái thật mạnh, Kiếm Thanh bị đánh chửi tức lắm nhưng không biết nói sao đành xuống giọng van xin sư phụ:

- Vâng, đồ nhi thật là một đứa vô dụng, làm lỡ công việc của sư phụ. Xin lão gia ban cho đồ nhi thuốc giải độc để đồ nhi đóa công chuộc tội.

Sau khi tát Ân Kiếm Thanh một cái, nộ khí của Âu Dương Xung đã giảm bớt và nghĩ vẫn còn chỗ tận dụng y được, liền giãn dần nét mặt, ném cho Ân Kiếm Thanh mấy viên thuốc:

- Người uống mấy viên thuốc này tối thiểu cũng phải hết ngày hôm nay mới có thể phục hồi khí lực.

Ân Kiếm Thanh nghiêng răng:

- Lần này bắt được tên tiểu tử ấy con quyết giết chết liền, bây giờ con ở đây chờ sư phụ đi bắt tên tiểu tử ấy chắc cũng còn quanh quẩn ở đâu đây thôi

Âu Dương Xung định bước ra lại dừng chân như sực nhớ ra:

- Chỉ cần tiểu tử ấy chưa xuống núi ta thế nào cũng bắt lại được. Nhưng còn chuyện này ta chưa hỏi con. Nội công và kiếm pháp của Trương Đan Phong, tiểu tử ấy đã đưa cho con chưa?

Ân Kiếm Thanh đáp:

- Con mới chép được có hai trang nội công tâm pháp đây, nhưng e...

- Nhưng e cái gì?

- Chỉ sợ không biết là thật hay là giả?

Y sợ sư phụ lạnh lợi này khám phá ra âm mưu tráo đổi của y nên y chặn đầu trước bằng câu nói ấy.

Âu Dương Xung bảo:

- Ngươi đem ra đây cho ta giám định.

Bản nội công tâm pháp mà y chép theo lời đọc của Mạnh Hoa đã hiển nhiên là giả nhưng dù sao vẫn căn cứ phần nào vào Huyền Công Yếu Quyết vì chàng là người xưa nay chưa hề biết nói dối nên không thể bịa ra hoàn toàn, cho nên có thể nói nội dung của nó nửa giả nửa thật. Tuy Mạnh Hoa có thêm bớt đảo lộn nhưng vẫn căn cứ vào căn bản võ học. Ân Kiếm Thanh lại căn cứ vào bản giả đó bịa đặt thêm thành một thứ giả của giả. Tuy hiện nay Âu Dương Xung không có thì giờ xem xét kỹ, hấn đọc qua tuy chẳng hiểu gì nhưng lại định ninh nội công tâm pháp của Trương Đan Phong quá ư thâm ảo không thể hiểu biết liền tức thì được. Hấn cất hai trang giấy vào túi rồi nói:

- Theo ta biết qua có lẽ không phải bản giả đâu. Chỉ tiếc rằng ngươi mới chép được ngắn quá.

Ân Kiếm Thanh nghe sư phụ nói vậy mừng lắm, y nghĩ bụng: "Như vậy bản của ta giữ mới là bản thật. Không ngờ tên tiểu tử đã biết ta ám hại y mà y vẫn đem bản thật đọc cho ta nghe. Hừ đúng rồi, cứ theo y nói thì y biết Trương Đan Phong và tổ tiên nhà ta có ân nghĩa với nhau, lại thêm thúc thúc ta là sư phụ của y, bản lại y vốn đã có ý định đem tặng ta nội công yếu quyết."

Âu Dương Xung vui vẻ:

- Được rồi, hiện ta phải tức khắc tìm bắt tiểu tử ấy về đây, ngươi là đứa giáo hoạt lắm mưu nhiều kế, hãy nghĩ giúp ta xem có cách gì tiếp tục lừa y không?

<bị mất một đoạn>

dám nấp ngay đằng sau nhà nên hấn không quan tâm tới mấy tảng đá gần nhà nhất. Âu Dương Xung đi khuất, chàng tưởng ít hấn cũng phải tìm lâu mới trở về, ai ngờ mới trong chốc lát đã nghe tiếng chân người đi gần đến. Chàng nép thân vào một hốc đá, định đợi hấn tới gần là lập tức tấn công. Nhưng bước chân vẫn không hề dừng lại nơi chàng ẩn thân và bước chân nghe cũng khác hấn với tiếng bước chân của Âu Dương Xung. Mạnh Hoa động tính hiếu kỳ, hơi rướn người ra nhìn

Chàng chỉ thấy lướt sau lưng một người thiếu nữ, nhưng cũng kịp nhận ra dáng điệu quen thuộc như đã từng gặp rồi. Tiếc rằng không nhìn trước mặt nên không biết nàng là ai, trong nháy mắt thiếu nữ đã bước vào cửa nhà khuất bóng.

Lúc ấy Ân Kiếm Thanh đã uống thuốc xong nhưng y vẫn còn mệt mỏi chưa phục hồi khí lực được. Y nghe tiếng chân người vội vàng gọi:

- Sư phụ trở về sớm thế? Bắt được tên tiểu tử ấy chớ? A... a...

Chưa nói hết câu y đã trợn trừng mắt kêu lên vì thiếu nữ đã xuất hiện ngay trước mặt y. Ân Kiếm Thanh vừa nhìn thấy nàng như nhìn thấy ma quỷ, run rẩy đến không nói lên lời. Người thiếu nữ kia cất giọng:

- Ân Kiếm Thanh, ngươi không nhận ra ta ư?

- Băng... Băng muội... thì ra là Băng muội...?

- Ngươi làm sao thế? Ngươi lấy làm lạ tại sao ta chưa chết phải không? Ai là Băng muội của ngươi? Lãnh Băng Nhi đã bị ngươi giết chết rồi làm gì còn nữa?

Mạnh Hoa nấp sau mấy tảng đá gần đấy nghe được mấy lời này mới biết thiếu nữ chính là người chàng đang muốn biết lưu lạc nơi nào tức là Lãnh Băng Nhi. Té ra Lãnh Băng Nhi vừa bị Ân Kiếm Thanh mưu hại.

Không ngờ nàng lại xuất hiện vào lúc quan yếu như thế này. Chàng lắng tai nghe hai người đối đáp xem sự việc Ân Kiếm Thanh hãm hại nàng trước đây ra sao

Chàng vừa mừng vừa sợ hãi. Mừng vì Lãnh Băng Nhi chưa chết, sợ vì nàng không đến sớm hơn mà lại đến đúng vào lúc quái nhân tóc đỏ sắp sửa trở về?

Chàng nghe Lãnh Băng Nhi cười lạnh lùng:

- Ân Kiếm Thanh, thủ đoạn của ngươi thật lang độc, ngươi lừa ta uống thuốc mê rồi ném ra xuống băng hồ để thi thể ta chìm dưới đáy hồ không còn ai biết ta bị ngươi mưu sát chứ gì? Ai ngờ ta vẫn còn sống trở về đây đòi mạng ngươi, thật là nằm mơ cũng không thấy phải không?

Nói đến hai chữ đòi mạng, Lãnh Băng Nhi rút xoạt trường kiếm khỏi vỏ rồi như mèo đùa chuột, nàng ấn ấn mũi kiếm vào yết hầu Ân Kiếm Thanh, Y van xin khổ sở:

- Băng muội hiểu lầm rồi... Xin muội muội nhớ chút tình cũ, tha... tha...

Lãnh Băng Nhi cười nhạt:

- Ngươi còn mặt mũi xin ta tha ư?

- Ta cũng có lỗi, sau này rất hối hận, trong bụng chẳng lúc nào yên ổn. Xin Băng muội cho ta sống để sám hối. Ôi Băng muội không biết trong vòng một năm nay ta... ta...

Lãnh Băng Nhi cười lớn:

- Người... người làm cái gì? Ha ha, người tưởng ta không biết gì ư? Ta xin nói cho người rõ, từ một năm nay, người làm gì đi đâu ta đều biết rõ.

Ân Kiếm Thanh làm bộ mặt đau khổ:

- Làm sao mọi người biết được? Từ một năm nay ta đã đơn thân độc mã ở lại vùng tuyết sơn này không hề gặp gỡ La Man Na. La Man Na cũng đã có vị hôn phu rồi.

Lãnh Băng Nhi cười lạnh lùng:

- Cái đêm hội Điều Dương ấy ta có mặt ở ngay hiện trường người còn dám nói láo ư? Hừ, hôm nay ta mà không giết chết người, chỉ sợ người sẽ tìm cách giết chết Tang Đạt Nhi thôi.

Nàng càng nói càng có vẻ giận dữ, mũi kiếm càng lúc càng ấn mạnh vào vết hằn của Ân Kiếm Thanh.

Ân Kiếm Thanh bỗng nhiên đổi giọng:

- Băng mọi người không thể giết ra được. Ta báo cho Băng mọi người biết, ta không cần Băng mọi người tha thứ, đó là ta cứu Băng mọi người đó!

Lãnh Băng Nhi ngạc nhiên hỏi lại:

- Người cứu ta? Hừ, ta cần gì người cứu ta?

- Trong căn nhà này không phải chỉ có mình ta, sư phụ Âu Dương Xung của ta sắp sửa trở về, Băng mọi người không phải là đối thủ của người đâu, nếu người biết Băng mọi người giết ta...

- Hắn sẽ giết ta chứ gì? phải không?

Ân Kiếm Thanh gật đầu:

- Phải, ta chết cũng không tiếc gì, chỉ hận lại để liên lụy đến Băng mọi người, làm sao nhắm mắt được?

Lãnh Băng Nhi nói:

- Được, người đem tên yêu nhân ấy ra dọa ta. Xưa nay ta rất muốn người thành thực hối cải, nhưng qua nhiều sự việc người là tên không giết không thể được.

Lưỡi kiếm của nàng động đậy như sắp đâm mạnh vào. Trong giây phút sống chết ấy, đột nhiên Ân Kiếm Thanh lóe lên một ý nghĩ, cong người xuống, ngón tay cái bấm đúng vào huyệt Dũ Khí của Lãnh Băng Nhi. Võ công của Ân Kiếm Thanh so với năm trước đã khác hẳn nên khí lực dù chưa khôi phục nhưng nhờ cơ hội hiếm có, nàng đứng sát cạnh nên y có dịp xuất thủ.

Không ngờ võ công của Lãnh Băng Nhi so với năm trước cũng khác hẳn, chỉ nghe hai tiếng "Ồi chà" rồi một thân hình đổ xuống, nhìn lại thì chính là Ân Kiếm Thanh.

Lãnh Băng Nhi xuất thủ cực kỳ mau lẹ, khi nàng vừa nghe tiếng gió định đánh vào huyết Dũ Khí của mình, tay nàng đã ra trước đánh trúng Ma Huyết của Ân Kiếm Thanh. Lần này Lãnh Băng Nhi nổi giận không kiềm được nữa nàng giơ cao lưỡi kiếm định chém thẳng vào người y, kiếm chỉ còn cách người y có một gang bỗng có tiếng gọi to:

- Lãnh cô nương xin hãy dừng tay!

Lãnh Băng Nhi hoảng hốt quay lại vì âm thanh nghe rất quen. Mạnh Hoa vừa bước vào nhà vừa nói:

- Xin cô nương hãy vì tôi mà hạ thủ lưu tình, tha cho mạng sống của y.

Lãnh Băng Nhi nhìn kỹ mặt chàng rồi reo lên:

- Có phải là ân nhân của ta trong Thạch Lâm năm xưa đó không?

Mạnh Hoa đáp:

- Ân nhân thì không dám, nhưng sự việc ở Thạch Lâm là không sai, chính ta hôm đó đã từ trên Kiếm Phong chạy xuống cứu hai vị. Ta tên là Mạnh Hoa, trước đây không lâu đã có ghé Sài Đạt Mộc gặp lệnh thúc thúc Lãnh Thiết Tiêu.

Hôm ở trong Thạch Lâm, Ân Kiếm Thanh sợ chết, chạy lấy thân mình, Lãnh Băng Nhi đã nhìn rõ mặt Mạnh Hoa và việc chàng cứu mạng nàng chưa yên nên sự việc đã gần ba năm nàng vẫn nhớ đĩnh ninh trong da nên vừa gặp nàng đã nhận ra liền. Lãnh Băng Nhi trở nên vui vẻ:

- Phải cái đêm hội Điều Dương Mạnh đại ca đi cùng Tang Đạt Nhi đó chẳng?

- Đúng vậy, chính ta cũng biết cô nương có mặt trong cuộc hội

- Tiểu muội thoát đầu đã hoài nghi đó chính là đại ca, quả nhiên đúng thật.

Nguyên vì đêm hội ấy Mạnh Hoa mặc y phục của người Tây Tạng, ngựa của chàng lại chạy nhanh như gió nên Lãnh Băng Nhi không nhìn rõ được cũng phải. Vả lại dù có nhìn rõ đi nữa, giữa hoàn cảnh ấy cũng không thể phát giác.

- Mạnh đại ca, vì sao đại ca cũng đến chốn này?

- Ta đến để tìm cô nương đây!

- Ôi! Mạnh đại ca, hình như... hình như... đại ca đang bị trúng thương? Sao... sao...

Lúc ấy Lãnh Băng Nhi mới nhận ra vẻ bạc nhược thất thần của Mạnh Hoa.

Chàng cười đau khổ:

- Ồ, ta bị tên ân sư của Ân Kiếm Thanh đánh một chuồng.

Lãnh Băng Nhi nói:

- Đại ca bị Âu Dương Xung đánh ư? Ồ, chắc là không phải, tiểu muội tin là thầy trò y liền thủ hãm hại đại ca đây mà.

Chàng không thể không cười đau khổ lần nữa:

- Cô nương nói đúng đấy, mới đây ta bị ám toán định giết đi.

Lãnh Băng Nhi phần uất:

- Thế sao đại ca còn xin tha chết cho y?

- Vì thúc phụ của y là ân sư của ta, ta đã hứa không giết chết y rồi, do đó mới xin cô nương đừng giết y.

Lãnh Băng Nhi lắc đầu như chưa chịu đồng ý với cách giải thích của Mạnh Hoa, cuối cùng nàng nói:

- Mạnh đại ca, đại ca đã cứu mạng của tiểu muội, chưa lấy gì báo đáp. Nay nể nang đại ca tiểu muội tạm thời để cho tên tiểu tặc này sống sót.

- Đa tạ cô nương, nhưng cô nương không ở nơi đây lâu được đâu, mau đi đi thôi.

- Tại sao vậy?

- Ân Kiếm Thanh vừa nói đúng, là tên quái nhân tóc đỏ đi bắt ta sắp trở về đây.

Lãnh Băng Nhi không chút gì sợ hãi, hỏi:

- Đại ca để cứu tính mạng của y, còn tính mạng của đại ca thì sao?

Chàng bình thản:

- Ta vốn coi sống chết như nhau, chỉ tiếc ta đang thụ thương không thể đi cùng cô nương được.

- Đại ca trúng Lôi Thần Chuồng phải không?

- Đúng, hiện nay ta không còn công lực chống lại tên quái nhân đó nữa, lẽ nào lại để cô nương phải liên lụy ở đây?

Đột nhiên Lãnh Băng Nhi đưa ra hai cái ve nhỏ khác màu:

- Ve màu xanh này là loại dược hoàn dùng Thiên Sơn Tuyết Liên bào chế thành Bích Linh Đan có công dụng trị độc. Ve màu đen là loại dược hoàn của Thiếu Lâm Tự bí chế gọi là Tiểu Hoàn Đan, rất ư công hiệu phục hồi chân khí. Đại ca uống đi, may ra sáng mai sẽ khôi phục công lực đó.

Mạnh Hoa cười khở:

- Chắc không còn kịp. Tên quái nhân sắp trở về đây ngay bây giờ, làm sao đợi được đến sáng mai? Lãnh cô nương, cô nương hãy mau ra đi, đừng quan tâm tới ta.

- Đại ca cứ uống đi đã, quái nhân trở về ta đã có cách đối phó.

- Cô nương có cách nào? Nếu không nói rõ, ta nhất định không uống thuốc.

Lãnh Băng Nhi thở dài:

- Đại ca thật là thẳng tính, tâm địa lại quá trung hậu thật khác hẳn tên tiểu tặc họ Ân này.

Mạnh Hoa lo lắng:

- Cô nương trả lời đi chứ? Nếu tên quái nhân trở về bây giờ cô sẽ làm sao?

- Chúng ta hoặc là sẽ kéo xuống núi ngay bây giờ hoặc là sẽ dùng tên tiểu tặc họ Ân này để uy hiếp tên quái nhân. Đợi đến ngày mai đại ca khôi phục công lực rồi sẽ tính cách khác, đại ca thấy sao?

- Nhưng cô nương có tin là thoát nổi tay quái nhân không?

- Ấy là việc của tiểu muội, đại ca khỏi quan tâm.

- Ta không quan tâm không được, chẳng thà... chẳng thà...

Lãnh Băng Nhi dí sát mũi kiếm vào cổ Ân Kiểm Thanh, nàng nói giọng quả quyết:

- Đại ca không nghe lời sắp đặt của tiểu muội, tiểu muội sẽ đâm chết tên tiểu tặc này. Đại ca hãy uống thuốc, rồi mau trở lại chỗ cũ đại ca vừa ẩn thân đi. Ở đây mọi việc đã có tiểu muội lo.

Chàng thấy nét mặt nàng rất cương quyết, sợ nàng nổi giận giết chết Ân Kiểm Thanh vội vàng uống luôn hai ve thuốc màu xanh và màu đen rồi quay ra về lại hang đá lúc nãy.

Ân Kiểm Thanh không muốn chàng đi chút nào, y ấp úng nói với Lãnh Băng Nhi:

- Băng muội...

Vừa cất giọng, Lãnh Băng Nhi đã cắt ngang:

- Ai là Băng muội của người? Ta đã nói với ngươi rồi, Băng muội của ngươi năm ngoái đã chết, nếu ngươi muốn gọi ta sẽ dẫn ngươi đến bên Băng hồ mà gọi.

Ân Kiếm Thanh vội vã gọi lại:

- Vâng... vâng... Lãnh cô nương... Lãnh đại tiểu thư... cô nương... cô nương... định làm gì tôi? Cô nương đã theo lời Mạnh Hoa tha tôi rồi mà?

Lãnh Băng Nhi mỉm cười:

- Ngươi hãy nghe đây, ta đã tha ngươi rồi à? Không có đâu. Hừ, Mạnh Hoa là người chính nhân quân tử nói lời giữ lời, còn ta đâu phải là chính nhân quân tử? Ta có thể tha ngươi nhưng mũi kiếm của ta không chịu tha ngươi thì sao?

Ân Kiếm Thanh chỉ cần thoát chết, vội vàng nói nữa:

- Xin cô nương đừng đặt mũi kiếm vào yết hầu ta nữa, nhờ cô nương sẩy tay một chút thì sao? Cô nương muốn sai bảo gì ta xin vâng lời.

Lúc ấy vừa kịp Âu Dương Xung quay trở lại, hắn vừa đến bên cửa nghe bên trong có tiếng người lạ, hắn hoảng kinh, vội vàng nhắc một chuông đặt trước ngực hộ thân theo chiều thế Ứng Chiến Bát Phương rồi mới bước vào quát to:

- Tiểu tử, ngươi nhân dịp ta không có nhà tới đây để lừa dối đệ tử ta ư?

Lãnh Băng Nhi cười nhạt:

- Ta chỉ cầu thầy trò ngươi đừng lừa dối ta là tốt lắm rồi, ta bị các ngươi bức bách quá nên phải làm liều để cứu tính mạng của ta đó thôi.

Âu Dương Xung nhìn thấy Lãnh Băng Nhi còn ngạc nhiên kinh sợ hơn cả nhìn thấy Mạnh Hoa vì chuyện Ân Kiếm Thanh mưu sát Lãnh Băng Nhi hắn đều biết tường tận và chính hắn là người cung cấp thuốc mê cho Ân Kiếm Thanh đầu độc Lãnh Băng Nhi.

Âu Dương Xung cố định thần cười gượng:

- Chuyện Kiếm Thanh đối với cô nương thế nào không có quan hệ gì tới ta, việc gì cô nương lại giận lây ta?

Lãnh Băng Nhi đáp:

- Được, ta tạm thời cứ tin không có quan hệ gì đến ngươi. Cho nên hôm nay ta đến đây là chỉ để giết Ân Kiếm Thanh thôi.

Âu Dương Xung vội nói:

- Oan gia nên cõi chứ không nên kết, Lãnh cô nương muốn giải quyết ra sao cứ việc điều đình, ta sẽ chiều ý cô nương, nhất định ta sẽ chiều ý cô nương!

Lãnh Băng Nhi quắc mắt:

- Ta muốn ngươi lập tức rút khỏi đây!

Âu Dương Xung cười đau khổ:

- Lãnh cô nương muốn ta rời khỏi đây ư? Thế còn Ân Kiếm Thanh làm sao?

- Qua ngày mai ta sẽ giao lại y cho ngươi.

- Ở tại nơi nào?

- Dưới chân núi, trên thảo nguyên.

Âu Dương Xung kinh ngạc:

- Chính cô nương sẽ mang y giao lại cho ta?

Nàng gằn giọng:

- Chính ta sẽ hộ tống y xuống núi.

Âu Dương Xung là một con cào già, nghe nàng nói tới đó, hắn đã hiểu cả, hắn cười nhạt:

- Lãnh cô nương định làm kế điều hổ ly sơn để có thời gian cho tên Mạnh Hoa trốn thoát chứ gì? Lãnh cô nương, ta đoán cô nương và tên tiểu tử họ Mạnh đã gặp nhau rồi?

Lãnh Băng Nhi lạnh lùng:

- Nghe theo ta hay không tùy ngươi, còn thả hay không thả Ân Kiếm Thanh là do ta, khỏi cần nói tới kẻ thứ ba.

Âu Dương Xung quay qua Ân Kiếm Thanh hỏi:

- Kiếm Thanh hãy nói cho ta biết, tiểu tử Mạnh Hoa mới ở chỗ này phải không?

Ân Kiếm Thanh ấp úng:

- Không, không có

Âu Dương Xung nhìn về ấp úng của y biết ngay y nói dối, hắn nghĩ bụng: "Có lẽ con nha đầu này có bàn soạn gì với Mạnh Hoa rồi", quay sang Lãnh Băng Nhi, hắn nói:

- Cô nương sẽ được vừa ý, cô nương có thể làm như ta để dàng tha Mạnh Hoa ra được chăng?

Vừa nói, Âu Dương Xung vừa tiến tới mấy bước.

Lãnh Băng Nhi quát:

- Người bước thêm bước nữa ta giết chết đồ đệ của người liền!

Âu Dương Xung dừng lại:

- Hừ, cô nương định uy hiếp ta chẳng? Cô nương chưa biết rằng xưa nay ta là người chỉ thích mềm chứ không thích cứng chẳng?

- Ừ, cứ cho là ta uy hiếp người cũng được! Nếu đụng vào ta, ta giết tên đồ đệ này trước liền. Một mạng đổi một mạng. Còn nếu muốn yên lành người hãy thề cùng ta.

- Thề cái gì?

- Ta sẽ tha tên đồ đệ cho người, nhưng nếu người còn tìm cách ám hại Mạnh Hoa ngày sau người sẽ bị tẩu hỏa nhập ma táng mạng.

Âu Dương Xung vốn luyện Lôi Thần Chuông, là một loại tà phái, "tẩu hỏa nhập ma" là điều mà hắn rất sợ.

Hắn nghe lời ấy biến sắc mặt gầm lên:

- Cô nương đúng là một tiểu nha đầu, dám hạ nhục ta đến thế ư?

Nàng nhìn hắn giận đỏ ngầu hai mắt lạnh lẽo nói:

- Đó là chuyện công bằng hai bên đều tình nguyện, còn nếu người không ưng thì thôi, hãy coi đây!

Đầu mũi kiếm đang đặt tại yết hầu Ân Kiếm Thanh ấn mạnh vào. Ân Kiếm Thanh đau run lên bần bật cất tiếng rên rĩ:

- Sư phụ ơi... cứu lấy đồ nhi... sư phụ!

Âu Dương Xung lạnh lùng nhìn học trò của mình, hắn lặng lẽ mỉm cười như không hề động tâm.

Lãnh Băng Nhi đánh nét mặt:

- Người tưởng ta không dám giết chết đồ đệ người ư?

Hắn mỉm cười:

- Ta biết cô nương hận y thấu xương, nhưng ta cũng biết cô nương không giết y đâu, vì nếu giết y rồi cô nương lấy gì để trao đổi với ta.

Nàng có vẻ vui mừng:

- Vậy là ngươi đồng ý trao đổi với ta?

- Đương nhiên, nếu cô nương tha cho đồ đệ ta, ta sẽ tha cho tên tiểu tử họ Mạnh chứ gì? Ha ha, Lãnh cô nương, thủ đoạn của cô nương khá lắm chúng ta đi thôi.

Lãnh Băng Nhi đã đoán đúng tâm địa của Âu Dương Xung, hẳn không thể nào không cứu Ân Kiếm Thanh vì chính nhờ có y, hẳn mới có thể tìm được bí kíp gia truyền của La Hải, nếu Ân Kiếm Thanh không còn sống, ai sẽ lấy La Man Na làm vợ?

Lãnh Băng Nhi đi cạnh Ân Kiếm Thanh đầu kiểm vẫn đặt vào yết hầu của y theo sau Âu Dương Xung từ từ ra khỏi căn nhà tối tăm tìm đường xuống núi. Khí lực của Ân Kiếm Thanh chưa hồi phục nên y đi từng bước rất chậm.

Âu Dương Xung ngoài miệng tuy nói rất hoa mỹ nhưng trong lòng cười thầm Lãnh Băng Nhi chỉ là con bé ngây thơ. Lãnh Băng Nhi đã đồng ý là chỉ cần tới ngày mai sẽ thả Ân Kiếm Thanh trao cho hắn. "Qua ngày mai ta thử xem cô có cách nào thoát khỏi tay ta chăng? Còn như tên tiểu tử họ Mạnh, ta sẽ từ từ trở lui bắt y cũng chưa muộn. Y không có thuốc giải độc của ta thì qua mười ngày nửa tháng vẫn chưa có thể xuống núi được."

Hắn có biết đâu khi ấy Mạnh Hoa đang vô cùng mừng rỡ, vì chàng thấy đan dược của Lãnh Băng Nhi đã có hiệu nghiệm, tạm thời chàng không còn đau đớn gì, nhưng đồng thời thấy Lãnh Băng Nhi xuống núi với thầy trò Âu Dương Xung là chàng lo lắng cho nàng, nàng hành động như vậy rất liều lĩnh, ngày mai nàng sẽ đối phó ra sao?

Chàng đã uống hết hai ve Bích Linh Đan và Tiểu Hoàn Đan, mới qua có nửa buổi mà dược lực đã lưu thông khắp tứ chi, khắp người chàng thấy ấm áp thư thái ngoài cả sức tưởng tượng. Chàng ngồi xếp tròn kiết già tĩnh tọa theo Huyền Công Yếu Quyết chỉ dẫn, vận chân khí ngưng tụ nơi huyết đan điền. Không biết qua bao lâu thời gian, bỗng nhiên chàng có cảm giác thần khí thanh sáng, tinh lực sung mãn, chàng mừng rỡ nháy vọt lên thuận tay đánh ra một chuồng chém vệt một góc lớn của tảng đá bên cạnh. Chàng tự cười trong bụng: "Ha ha, hiện tại ta không còn sợ tên quái nhân tóc đỏ nữa!" Chàng vừa thử một chuồng tự biết tuy công lực của chàng chưa thể nói là đã hoàn toàn hồi phục như xưa, nhưng cũng khôi phục được bảy tám thành. Lãnh Băng Nhi tiên đoán chàng mất ít nhất một ngày mới khôi phục do nàng căn cứ vào công hiệu của dược liệu chứ không biết tới thượng thừa nội công tâm pháp của Trương Đan Phong phối hợp với linh đan có công hiệu thần kỳ hơn nhiều.

Mạnh Hoa ngẩng mặt nhìn trời, mặt nhật đang nằm gần chính giữa đỉnh đầu, trời đã gần giữa trưa. như vậy có thể tính Lãnh Băng Nhi đi cũng chưa lâu lắm gì.

Chàng lập tức triển khai kinh công vun vút chạy xuống núi.

Lúc ấy chính là lúc Lãnh Băng Nhi một tay giữ Ân Kiếm Thanh, một tay giữ đốc kiếm bước từng bước trên con đường dẫn xuống núi, do Ân Kiếm Thanh đi quá chậm nên cả bọn mới xuống được lưng chừng núi.

Ân Kiếm Thanh được sư phụ cho uống thuốc giải độc bất quá mới chưa được nửa buổi, khí lực mới dần dần hồi phục, thực ra y có thể đi mau hơn được nhưng y giả vờ lừa Lãnh Băng Nhi đồng thời cố níu giữ thời gian để dưỡng sức tinh khí, tính toán phương kế thoát khỏi sự kiềm chế của Lãnh Băng Nhi, y nói:

- Lãnh cô nương, không thể không coi ta là tù nhân được hay sao? Đường núi đã quá khó đi, cô nương cứ giữ kè kè như vậy làm sao ta đi mau được?

Lãnh Băng Nhi mĩa mai:

- Ta không coi ngươi là tù nhân thì phải coi ngươi là Tiểu vương gia ư?

Hai người đang giằng co với nhau bỗng nghe Âu Dương Xung la lên ở đằng trước:

- Ai đến đây, hừ thì ra là tiểu tử à?

Lãnh Băng Nhi cũng đã nghe tiếng bước chân chạy đến, nàng quay lại nhìn, vừa lúc đó ở sườn núi xuất hiện Mạnh Hoa.

Lãnh Băng Nhi kinh dị không dứt vì nàng không thể ngờ Mạnh Hoa có thể khôi phục công lực mau lẹ như vậy, vội hỏi:

- Mạnh đại ca đuổi đến đây làm chi? Mau mau quay về đi.

Nói thì chậm nhưng thực sự rất mau, Âu Dương Xung đột nhiên nháy một bước đến sát cạnh nàng, trong lúc nàng đang phân vân kinh dị, hấn đánh ra một chưởng trúng Ân Kiếm Thanh theo thể Cách Vật Truyền Công vì giữa hấn và Lãnh Băng Nhi còn cách Ân Kiếm Thanh đứng giữa. Hấn không thể trực tiếp đánh vào Lãnh Băng Nhi nên mượn người Ân Kiếm Thanh, tuy chưởng đánh trúng người Ân Kiếm Thanh nhưng hấn sử dụng Cách Vật Truyền Công nên khí lực truyền qua Lãnh Băng Nhi, lập tức hốt khẩu của nàng chấn động.

Ân Kiếm Thanh nhìn thấy sư phụ xuất chiêu, biết liền ý định của thầy mình, liền gập thân xuống để y tiến sát tới Lãnh Băng Nhi đánh trực tiếp chưởng thứ hai.

Trong chớp mắt rất nguy cấp ấy, Lãnh Băng Nhi giơ cao một cước chỉ vào Ân Kiếm Thanh rồi bảo kiếm vẽ một vòng trên không đánh ra chiêu Huyền Diệu Hoạch Sa chém vào cổ tay Âu Dương Xung.

Âu Dương Xung vốn định chỉ cần đánh một chưởng Cách Vật Truyền Công là Lãnh Băng Nhi đã phải buông roi kiếm, nào ngờ kiếm nàng chẳng những không roi mà còn phản kích rất lợi hại ra ngoài cả ý tưởng của hắn nên hắn thất kinh. Thực ra kể về bản lãnh Âu Dương Xung hơn hẳn Lãnh Băng Nhi nên khi hắn dùng chưởng quét tới nàng chỉ thấy sức gió rất ghê gớm, mũi kiếm bị đánh bật nghiêng hẳn qua một bên.

Lãnh Băng Nhi thay đổi thế kiếm, đánh một lúc ba chiêu liên hoàn, kiếm pháp cực kỳ kỳ ảo, vượt ra khỏi trí tưởng tượng của Âu Dương Xung, vì hắn nghe lời Ân Kiếm Thanh thuật lại Lãnh Băng Nhi là đệ tử phái Thanh Thành, mà kiếm pháp nàng đang sử dụng lại là khắc tinh của tà phái Lôi Thần Chưởng.

Lúc ấy Mạnh Hoa đã đến gần, chàng kêu lớn:

- Âu Dương Xung, ngươi muốn tìm ta phải không? Không cần ngươi tìm, tự ý ta đến đây, hãy buông tha Lãnh Băng Nhi lại đây bắt ta mới là người bản lĩnh.

Ân Kiếm Thanh bị một cước của Lãnh Băng Nhi tuy rất đau đớn nhưng không đến nỗi thọ thương, y lồm cồm bò dậy định rút kiếm cùng với sư phụ liền thủ áp Lãnh Băng Nhi, y không ngờ kiếm pháp nàng hiện nay lại quá tinh diệu, nghiêm nhiên không chịu kém sư phụ y, lại gặp lúc Mạnh Hoa vừa đến, y không dám động thủ nữa bụng lo sợ: "Lạ thật, chưa đến một năm mà sao kiếm pháp nàng lại thay đổi tinh diệu đến thế?"

Ân Kiếm Thanh không biết kiếm pháp của nàng nhưng Mạnh Hoa thì biết rõ, vì chàng đã từng chứng kiến cao thủ kiếm pháp của Thiên Sơn phái là Đinh Triệu Minh giao thủ với thân phụ chàng. Thân phụ chàng vốn được coi là thiên hạ vô song, thế mà với Đinh Triệu Minh cũng khó hơn được một chiêu, kiếm pháp của Lãnh Băng Nhi hiện nay chính là kiếm pháp của Thiên Sơn phái.

Kiếm pháp của Thiên Sơn phái chính là khắc tinh của Lôi Thần Chưởng, nhưng vì Lãnh Băng Nhi mới học được một năm, công lực lại không bằng Âu Dương Xung nên chưa thể hạ được hắn.

Âu Dương Xung thấy Mạnh Hoa xuất hiện cũng muốn rời bỏ Lãnh Băng Nhi nên hắn gấp gáp lộ hung quang trên đôi mắt hét lớn:

- Tiểu nha đầu, lần này đúng là tự tìm chỗ chết, đừng có trách ta.

Chưởng lực càng lúc càng mãnh liệt lúc Lãnh Băng Nhi xuất chiêu sát thủ. Chỉ nghe một tiếng soạt rất lớn, ống tay áo của Âu Dương Xung đã rách một đoạn dài còn Lãnh Băng Nhi thì lão đảo lui lại mấy bước miệng rên lên một tiếng và phun ra một búng máu tươi

Chính ngay lúc ấy thì thấy có luồng ánh xanh xẹt tới, Mạnh Hoa đã lập tức hạ sát thủ ngăn không cho Âu Dương Xung tấn công tiếp Lãnh Băng Nhi.

Lãnh Băng Nhi kịp lùi lại điều chỉnh cước bộ quay đầu nhìn lại tìm Ân Kiếm Thanh. Ân Kiếm Thanh thấy Mạnh Hoa đến vừa kịp lúc, y run sợ. Tuy Lãnh Băng Nhi bị chưởng đánh phun máu nhưng chiêu tối hậu của nàng cũng chém rách được tay áo của Âu Dương Xung chứng tỏ kiếm pháp nàng giờ đây đã hơn hẳn y, y làm sao dám đối địch. Chợt thấy Lãnh Băng Nhi chuyển thân lại gần, y sợ lại lọt vào tay nàng nên vội vàng phi thân xuống sườn núi đầy tuyết. Lãnh Băng Nhi tuy nhìn thấy Ân Kiếm Thanh bỏ chạy nhưng nàng vừa trúng một chưởng của Âu Dương Xung, tuy không bị nội thương nhưng cũng không thể đuổi theo, vội vàng rút ra một ve Tiểu Hoàn Đan, bỏ vào miệng nuốt rồi dựa lưng vào một gốc cây ngưng thần tĩnh dưỡng quan sát cuộc chiến giữa Mạnh Hoa và Âu Dương Xung.

Mạnh Hoa sử dụng khoái đao gia truyền biến thành kiếm pháp như chớp giật, dữ dội như sấm sét chỉ trong khoảnh khắc đã liên tiếp tung ra sáu mươi sáu chiêu kiếm, mỗi chiêu đều nhằm vào yếu huyệt của đối phương.

Âu Dương Xung cứ đỉnh ninh chàng bị thụ thương rất nặng dù có thần phương diệu dược gì đi nữa tối thiểu cũng phải mười ngày nửa tháng mới khôi phục được công lực, ai ngờ mới xuất hiện đã tấn công như vũ bão tựa như chưa hề bị thụ thương do đó Âu Dương Xung càng đánh càng kinh hoảng.

Nhưng dù sao Âu Dương Xung cũng là một cao thủ võ lâm, tuy sợ mà không loạn, chân hấn đạp vào các phương vị ngũ hành bát quái, lùi một bước xuất một chưởng, công thủ đều nghiêm ngặt với ý định cầm cự dằng dai làm tiêu hao chân lực của Mạnh Hoa.

Quả thật Mạnh Hoa khi ấy mới chỉ khôi phục được nhiều lắm là bảy tám thành công lực, chàng vẫn có thể cầm cự tuy nhiên đã cảm thấy miệng khô người nóng như đang ở trong một lò lửa cháy hùng hực vậy.

Lãnh Băng Nhi đang ngồi dựa lưng ở gốc cây bật mình xông tới, quát mắt:

- Đối với tên quái nhân này chúng ta không cần phải giữ quy củ giang hồ nữa.

Ý của nàng rõ ràng muốn cùng chàng liên thủ đánh Âu Dương Xung khiến hấn run sợ lo nghĩ: "Con nha đầu này bị thương nhẹ quá, kiếm pháp Thiên Sơn phái của thị là khắc tinh của ta. Một mình tên tiểu tử này ta đã khó ứng phó, thêm con nha đầu này nữa... Hừ, chỉ sợ đến lúc ta muốn chạy cũng không được nữa." Lập tức trong tâm nảy ra ý định "tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách", nên đôi chân lui một bước giả vờ tấn công vài chiêu nhưng thực ra là tìm cơ hội tẩu thoát.

Mạnh Hoa là người quá chân thực, thấy Lãnh Băng Nhi vừa mới bị thương, chàng không nỡ để nàng giúp sức nên nói:

- Lãnh cô nương cứ yên tâm nghỉ ngơi, yêu nhân này một mình ta đối phó được rồi.

Trong lúc nói, kiếm thế đã chuyển vẽ một vòng tròn chụp xuống thân mình Âu Dương Xung. Chàng vừa ngăn cản Lãnh Băng Nhi lại gần, vừa muốn tốc thắng nên kiếm chiêu rất ư độc hại, nhưng chính vì gấp ý muốn thắng quá nên kém phần tinh mật, tạo cơ hội cho Âu Dương Xung tìm ra cơ hội đào thoát.

Kiểm ảnh và chưởng đang quấn vào nhau bỗng nhiên Âu Dương Xung rộng lên một tiếng thân hình bay ra hơn một trượng, kiếm quang đuổi vọt theo cắt đứt của hắn một mảng tóc hung hung bay tản mát như cỏ rơi nhưng Âu Dương Xung cũng thoát khỏi vòng khống chế của kiếm. Hắn không kịp nhìn lại, phi thân vọt luôn xuống núi.

Mạnh Hoa chưa biết thương thế của Lãnh Băng Nhi ra sao nên không dám đuổi theo. Chàng dứt kiếm vào vỏ ân cần:

- Lãnh cô nương không sao chứ?

- Cũng may chỉ bị một chưởng nhẹ, tiểu muội đã uống Tiểu Hoàn Đan, hiện nay có thể cùng đại ca xuống núi được rồi. Sao đại ca phục hồi mau chóng vậy?

- Ta cũng không ngờ. Đó chính là công lao thần dược của cô nương. Nhưng cũng may tên quái nhân sợ chạy trước chứ nếu đánh thêm ít nữa ta sợ ta không đủ sức cầm cự.

Hai người cùng nhau xuống núi.

Xuống đến chân núi không thấy bóng dáng Ân Kiếm Thanh đâu, hai người đỉnh ninh y đã cùng tên sư phụ quái nhân dẫn nhau chạy thoát rồi. Lúc ấy hai người có chút thời gian nhàn hạ bèn tự thuật chuyện gặp gỡ trong mấy năm qua cho nhau nghe. Lãnh Băng Nhi nghe Mạnh Hoa thuật chuyện nguyên nhân chàng đến vùng đất này liền cười bảo:

- Đem hội Điều Dương tiểu muội đã hoài nghi có đại ca ở trong đó. Mạnh đại ca, đại ca đã giúp cho Tang Đạt Nhi kiếm được người yêu. La Man Na đúng là tuyệt thế mỹ nhân, thảo nào Ân Kiếm Thanh không mê mệt. Phải chi y cứ việc nói thẳng với tiểu muội, tiểu muội sẽ vui vẻ cho y theo đuổi La Man Na, việc gì y phải dụng tâm hạ độc thủ với tiểu muội?

Mạnh Hoa cũng cười:

- Lãnh cô nương ôi, cô nương hay cười ta quá trung hậu nhưng kỳ thật cô nương cũng là người quá thuần lương. Ân Kiếm Thanh không phải chỉ mê mệt vì nhan sắc của La Man Na không đâu, mộng của y lớn hơn như thế nhiều!

Liền đó chàng đem ba mục đích lớn mà Ân Kiếm Thanh nhắm đến khi cưới được La Man Na làm vợ, nhất nhất kể cho nàng nghe.

Lãnh Băng Nhi cay đắng:

- Tiểu tặc này thật dã tâm lớn thật. Nếu sớm biết vậy, tiểu muội nhất quyết không tha cho y chạy mất. Rồi nàng cũng đem những sự nàng đã gặp kể cho chàng nghe:

- Khi rời khu Thạch Lâm, Ân Kiếm Thanh không đồng ý cùng tiểu muội đến Tiểu Kim Xuyên vì lúc ấy Tiểu Kim Xuyên đang bị quân Thanh vây hãm. Tiểu muội không dám ép y, để y tự định đoạt, thế rồi y đến nơi đây, nào ngờ...

Nàng thở dài, tiếp tục:

- Nào ngờ đến cõi xa xôi này không lâu, y gặp tên quái nhân tóc đỏ và bá hấn làm sư phụ. Mới đầu tiểu muội cũng chưa biết Âu Dương Xung là người tốt hay người xấu nhưng rồi dần dần rõ y là một tên hết sức thâm độc. Tiểu muội có khuyên Ân Kiếm Thanh nếu muốn học võ công sao không học thúc phụ là Ân Cửu Thế là người võ học thành danh mà lại phải đi cầu cạnh tên yêu nhân ấy? Y đáp thúc phụ không biết tông tích ở đâu và thúc phụ dường như cũng không ưa y. Y còn ngụ biện sư phụ là người tốt hay người xấu cũng không liên quan gì đến y vì mục đích y chỉ cần học được võ công cao cường thôi. Tiểu muội nghe y nói cũng có phần hợp lý nên mặc y quyết định. Hừ, bây giờ muội mới biết mục đích của y không phải là học võ công mà là dã tâm khác tệt hại hơn. Từ khi bá tên quái nhân làm sư phụ, thái độ của y đối với tiểu muội biến khác liền, tiểu muội ra sức ngăn cản y nên y mới nhân đó dùng mê hương khiến tiểu muội bất tỉnh rồi ném muội xuống băng hồ.

- Rồi sau đó ai cứu cô nương?

- May mà mệnh số tiểu muội chưa hết, lúc ấy đang vào giữa mùa đông, vốn rất ít trời mưa thế mà không hiểu sao hôm đó trời lại mưa một trận rất lớn, nước hồ dâng tràn và băng tan ra từng mảnh trôi trên hồ. Tiểu muội bị uống một bụng nước lạnh kịp thời tỉnh lại. Nguyên vì y cho muội uống mê hương vốn tính nhiệt bị nước băng lạnh lẽo làm giảm hết dược tính rồi may mắn vừa gặp lúc hai vợ chồng mục nhân đang đi đục nước băng tìm cá mưu sinh. Họ phát hiện ra tiểu muội và cứu tiểu muội về nhà. Sau đó nhờ một duyên may, tiểu muội gặp một cứu tinh. Đại ca biết Thiên Sơn Kiếm Khách Đường Gia Nguyên không?

Chàng đáp:

- Ta chỉ biết Thiên Sơn chuồng môn Đường Kính Thiên.

- Đường Gia Nguyên chính là con trai của Đường Kính Thiên. Hai vợ chồng Đường Gia Nguyên vân du đến nơi này và may sao lại ngụ tại nhà của người mục nhân đã cứu tiểu muội. Sau khi biết chuyện tiểu muội và gia thế của tiểu muội, Đường Gia Nguyên lấy Bích Linh Đan và Tiểu Hoàn Đan giải độc cho tiểu muội, chẳng những thế Đường Phu nhân còn truyền Thiên Sơn Kiếm pháp cho tiểu muội. Hai vợ chồng ấy mới rời khỏi nơi đây hai tháng trước đây. Trong vòng một năm nay tiểu muội để ý thấy Kiếm Thanh thay đổi rất nhiều, không ngờ y mỗi ngày càng tệ hại thêm, nhưng cũng không tưởng tượng nổi y lại có thể táng tận lương tâm đến thế. Tiếc rằng ta lại để cho thầy trò y chạy mất.

Chàng than thở:

- Thật là uổng phí cho Kiếm Thanh, mong có một ngày y ăn năn vì những hành vi của mình, quay về nẻo chánh. Lãnh cô nương dự định gì bây giờ?

- Phu phụ Đường đại hiệp ước hẹn với tiểu muội sẽ trở lại đây. Hiện nay tiểu muội phải đợi họ trở lại mới quyết định được. Còn đại ca?

- Ta phải tìm gấp Úy Trì đại hiệp, rồi sau đó sẽ lên Thiên Sơn.

- Phu phụ Đường đại hiệp cũng sẽ về Thiên Sơn sau khi ghé qua đây, đại ca sao không ở lại đây chờ Đường đại hiệp đi luôn một thể?

- Ta rất muốn bái kiến Đường đại hiệp nhưng thời gian đã gấp lắm rồi. Ta đã dưng dăng ở đây hơn năm ngày, chỉ sợ không đuổi kịp Úy Trì đại hiệp.

- Tiểu muội không dám lưu giữ đại ca, nhưng vì đại ca vừa mới khỏi bệnh, xin lên đường hãy bảo trọng.

- Đa tạ cô nương, xin hẹn gặp nhau một dịp khác.

Chàng huýt một hồi sáo gọi con ngựa của chàng, nhưng thảo nguyên vẫn hoàn toàn vắng lặng không có tiếng ngựa hí đáp lại. Lãnh Băng Nhi lắc đầu:

- Có lẽ Ân Kiếm Thanh đã cướp mất ngựa của đại ca rồi. Trước mặt hơn hai trăm dặm có một khu chợ nhỏ trên thảo nguyên, hay là đại ca đến đó mua con ngựa khác vậy?

Mạnh Hoa ước tính hai trăm dặm thì trưa mai chàng có thể tới nơi rồi, vui mừng nói:

- Như vậy thật tốt, Lãnh cô nương, chúng ta sẽ gặp lại sau.

Chàng định chia tay chợt nhớ ra một chuyện:

- Cô nương, còn việc này xin nhờ cô nương.

- Đại ca cứ tự nhiên.

- Cô nương đã biết tên yêu nhân tóc đỏ Âu Dương Xung có ý hãm hại Tang Đạt Nhi. Nhờ cô nương báo tin ấy cho gia đình La Hải để họ đề phòng.

- Đại ca yên tâm, chỉ vài ngày nữa vợ chồng Đường đại hiệp sẽ trở về đây. Tiểu muội sẽ đem chuyện này báo với Đường đại hiệp, làm sao tên Âu Dương Xung còn đất sống?

Sau khi chia tay với Lãnh Băng Nhi chàng vội vã lên đường cứ nhắm trước mặt đi tới.

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>